

השבי"ץ פותח בשיגוף מיוחד פתח באינטרנט, ומפיע באגר ישיבה קדיש משה, באגר "ישיבה" אפייסבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכר

שבת בצהריים
וארא | 353
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... בר מצוה נוסח אורגואי/יוני, שליח באורגואי

אני עכשיו עם בני נוער מהקהילה בטיול בארץ. הדברים המדהימים ביותר זה לא כשאני 'מעליהם', מעביר שיעור, אלא יחד איתם... במסיבות, האלכוהול עולה יותר יקר, אז מה הם עושים? 'מתדלקים' לפני, ומגיעים למסיבה שתויים... אני שונא לשתות, אבל עשיתי איתם הסכם: אני 'מתדלק' איתם, ואז הם הולכים למסיבה, ואני פורש. אמרתי להם לפני השתיה: "אני שותה עכשיו ויסקי, ומחר כולכם 'שותים' תפילין!" למחרת בוקר, באוטובוס, עברתי עם תפילין והנחתי לחבר'ה. ביום השלישי לא אמרתי כלום, אבל אנשים מעצמם באו אלי: "איפה התפילין?" ביום הרביעי זה היה כבר מובן מאליו שאני מניח להם. הגעתי לאחד מהם והוא שאל: "מה זה?" "תפילין". זה לא אמר לו כלום. התברר שלא עשו לו בר מצווה. עשינו לו בבית המלון בר מצווה, והיה ממש שמח.

ואפרופו בר מצווה, פעם, נער אחד שלומד בבית ספר גוי, הגיע לבר מצווה, וכדי שהחברים שלו יראו מה זה, הוא הביא את כולם. ארבעים חבר'ה, נראים מינימום גרמנים. הוא עלה לתורה במנחה של שבת. אמרתי: אסור לפספס את ההזדמנות. לפני הקריאה הסברתי רבע שעה מה זה בית כנסת, מהי התורה... הנער לקח את ספר התורה לבימה, וארבעים ילדים עמדו ומחאו כפים לכבוד התורה! זה היה כל כך מרגש.

לשמור ולעשות

תארו לעצמכם שיש לכם תמונה של סבתא רבא שלכם, שלא עולה כסף אבל שווה לכם המון. היא מוקצה מחמת חסרון כיס? אז מה עושים? מהלכות מוקצה - י:

מוקצה מחמת חסרון כיס שהחליט במחשבתו לפני שבת להשתמש בו לשימוש מותר בשבת, נעשה מותר בטלטול. אם רגילים להשתמש בכלי לשימוש זה, די בהחלטה להשתמש בו לשימוש זה שבת אחת. אם לא רגילים, יש להחליט להשתמש בו לכך לעולם.

מוקצה מחמת חסרון כיס לא תלוי בדרך העולם אלא בדעת בעליו, אם הם מקפידים עליו (בגלל ערך כספי/רגשי) או לא. כשהבעלים מקפידים, גם למי שלא מקפיד אסור לטלטל קבלות (ושוות כסף), מכתבים מסחריים ומסמכים נחשבים מוקצה מחמת חסרון כיס, כי אסור לקרוא בהם בשבת, ומקפידים שלא להשתמש בהם לשימושים אחרים.

עדשת משקפיים שנפלה נחשבת מוקצה מחמת חסרון כיס, כי לא ראויה לשימושה הרגיל ומקפידים שלא להשתמש בה לשימוש אחר. אך אם היא נפלה במקום לא שמור וחושש שתינזק, מותר לקחתה ולהניחה במקום שמור.

ומה פשיגוף שלך? www.shabatz.022.co.il

היומנו של שבי"ץ תחחדש

"איזה פלאפון יש לך?" שאל אורי פינטו השבוע. "דור רביעי", חייבתי. "מהפסא רבא... אמה? הוי!", קאטי, "יש לך פלאפון חדש! גמחדש!" "הוא חדש יחסיגי", פינטו הפליט אג פדברים על דיוקם, "גמחדש יחסיגי", אמרתי לו, "איזה דגם זה?" לא שאני מבין פדעלים, אבל סגס פגלניניגי.

"אייפון ד". "זה הכי גמקדם?" "כא פזמן זה משלכא. אבל זה יצא ממלש כלישו. קניתי השבועי, הוא אמר. "השבוע, וזה רק חדש יחסיגי!" "אקשיב, היום הכי גמחזק כמו לרביים. אפחג השמול נשארים כמו לשם."

יולוי, המירוק הזה אחרי יפדבר הפא...! לא מסגפקים בשום דבר. מדפיים איך אפשר לזרוק לבני אדם אפוציא... כמה זה חזק? סדר לודו של אולף שבח מאלא שקף? ורק בשביל כמה פונקציות שאין בלירסה פקדמגי, בחגי אג הפלאפון השגי ידיו, "זה מחיר של שים!"

"לך חשב אקונג שים, ויש אנשים שמחניין אגם פלאפון חדש", פינטו אקח בחזרה אג פדנדשון. "נכון, גליד, מה פהבדו בין לירסה ל-א-ד-ש" שאלתי. "אני לא יודע בדיוק", הוא פודה, "אבל אנשים שמבניים כזה יכולים אפליד לך מה פהבדו".

"כן, אבל אגם לשם אב אפבדו? או שאגם רק יודע לזה

יגר טוב נאל פלסט יגר חדש?" "בטח יש לם באלים לסידול מפליססה פקדמגי, הוא פאסיף.

"אאוי זה פדצון אפגלדכין", אמר פינטו לאחר כמה שניג, "כמו שגממיד רוצים אפילג מלודכניס, אדגל מה קרה לך כאן. אגם רוצה אג פמכשיר הכי טוב". "אבל מה אחלוק לך על פמכשיר הכי טוב? אמה אפלקיך כזה כן כר פהכר? מה רע במה שפיה לך?"

"אני לא מחזיק כן שנה. יש כאלה שלזשים אג זה! אני מחזיק פלם בכמה שנים, שלוש רמור קדימה". "אני לא גמקיף אאג, אני רק שאלו אג לזמני מה מניח אנשי אפלקיך כן כר פהכר פדברים חדשים כשפם יכאו אפלקיך בקאם זה פדברים אחריים. טוב, הכי מקרה, גמחדש!"

"גודה. וואי, אני צריך ללכג". נארגי לזמד במקאם. "קרה משפוי?" הוא שאל. "פגאם אני קאט, מה משמחל פהכר שבידכגי אאג?" "שלאגחדש", הוא לא פבין מה פגחדש לי. "כן, אבל מה זה אומר?"

"לא יודע, זה מה שאומרים כליש משפוי חדש". "כן, אבל אמה אומרים אג זה באלון לזגי? אג הפלאפון פחדש כבר יש לך! מה פיה אג לא רק פמכשיר לך יגחדש, אלא לשם אגם פלזמך גמחדש איגי, שמשפוי בגלך פיהו חדש?"

"מה פכאונף? אפגלגו כאיפ?" "יאמלי", חייבתי, "אאוי יגר אב, אא כבד, אא גכונף אא סדר יאם". הוא נג בי מבט גופה.

"גחשוב שניג. אגם פייג רוצה אפגליש חדש? שונף? משודל?" "הוא חשב שניג: "נכאף לי לכין". "יאם זה ילחף לך?" "יולג אא פחוג מאלף שבח מאלג?" הוא קרף.

"אפם אגלוג. אבל לא פכא זה כסף בחיים". "מה לך יש?" "הוא שאל. "חיים שלמים", אמרתי. "יש לי רליון, גליד אג גמאיים לך: נכון דיברג על פצוקר אפילג מלודכין? פסטרכ פזה, חוסר פנחג פמרדף הוא נלמר - באמא טוב ונליים לך איגם? גראפ אג איגי, פפחור חי פנחג בלגי נלמרג מה אגם אמר על זה?" "פאלואי", הוא ירה,

"קח אג הפלאפון וגסלור לו אג האינטרנט", ירגי בחזרה. אני יודע שזו פדלח חריפה, אבל לם פלדוג פיה חרף. שולוש שלבים קדימה. הוא פיה פמאם. "מה אני אקלש פפלאפון בוי אינטרנט?"

"גדבר לם פפארים, פאחים, לם חברים מהפולו ומפחבר, גלח פדחלג אמספרים מומצאים, גלצם נוף, גלשח שירים, גלשג אג פלדוג פיצוק, גלשח אנלרי בידים... גמחדש! רק שבוליים". פדלגי אמראפ פניו. "זה יגר מדי" הוא אמר. "יודע מה? אז רק לך שיצא אייפון 8...".

לשבי"ץ שלום, שמריהל.

בבאבי אקראאן

אתה יודע? לי תמיד בסוף התפילה יש קצת "ירידת מתח", יותר קשה לי לכוון. לא שתמיד אני מצליח לכוון, בלשון המעטה, אבל גם כשאני יותר "בפנים", "עלינו לשבח" - זה הרבה פחות. כאילו כבר מראש ויתרתי על זה. לרוב אני אומר את זה כבר תוך כדי הורדת התפילין. אני לא הכי שלם עם זה, אבל זה המצב...

טוב שאתה לא משלים עם זה, אבל אתה יודע? אתה מזכיר לי היה לי חבר שתמיד אמר למי שהוריד תפילין לפני סוף התפילה: "מה יש, עלינו? זה לא חלק מהתפילה? לא מגיע לו תפילין?"...

כן. מפריע לי שאני לא מכוון בקטע הזה, קצת מזלזל בו בפנים. פעם הייתי אומר לעצמי שזה מגיע בסוף התפילה כדי לנחם את מי שלא הצליח לכוון - וואלה, נכון שלא הצלחת הפעם, אבל תזכור שאתה לפחות מתפלל לה' ולא חי בצורה לא נכונה. אבל מה שאמרת בשבוע שעבר זה יותר מזה - הקטע הזה הוא לא עוד קטע. יש לו משמעות, הוא בעצם אומר מה היעד הלאומי שלנו. סוג של המנון.

כן. לא סתם הוא נמצא במרכז תפילת העמידה של הימים הנוראים! אפשר גם לראות אותו כסוג של קטע מעבר מעולם התפילה לעולם המעשה: בסיכום העמידה נוכח פני ה', רגע לפני שאנו יוצאים להתחיל לעבוד, אנו מתאמים כוונות: מה החזון הגדול שלנו, שכל הפעולות שנעשה מכוונות בסופו של דבר לקדם אותו.

אבל גם בלי החשיבות של "עלינו לשבח" ושעליו כתוב שהוא שבח נורא מאוד, מלא ברזים עליונים, ושבעה שאומרים אותו, הקב"ה עומד עם הפמליא של מעלה וכולם עונים ואומרים "אשרי העם שככה לו" וגו' למה קשה "להחזיק ראש" עד סוף התפילה?

מה, קשה לכוון! אפילו ב"שמונה עשרה" קשה להתכוון עד הסוף.

נכון, אבל לפעמים יש פה עוד עניין: חוסר סבלנות. עוד רגע אני "אחרי" (ואו...), אז קשה לי למשוך את הסוף עד הסוף. תנסה אולי לשבת פעם על הקטע הזה (או כל קטע אחר), לא בשעת התפילה, לקרוא אותו ולהבין ולחשוב על המשמעות שלו. לדעתי זה יוכל לעזור לרצות בו ולשמוח בו, ולרצות למצות את התפילה עד כמה שאפשר. עד הרגע האחרון.

שעת סיפור

סיפר ר' יואל כהן שליט"א, ה"חוזר" של הרבי מלובביץ' זצ"ל: היה יהודי אחד שהיה חילוני לגמרי, ילדיו למדו בבית ספר גוי. שמו היה אברהם. הוא בא מבית חב"ד, והקפיד לבוא לאדמו"ר הרי"צ פעמיים בשנה: בראש השנה, לשמוע תקיעות, ולהתוודות בי"ט כסלו. בראש השנה הוא היה מחנה את רכבו במרחק שני רחובות, מגיע לבית מדרשו של הרבי ושומע את התקיעות. החסידים קלטו שהוא עושה תרגיל - בתפילת ערבית הם לא ראו אותו... היו כמה חסידים שרצו "לטפל בו", אבל היה שם בחור אחד, גברתו, שלא נתן לאף אחד לדבר עם אברהם על כך.

לאחר שהרי"צ נפטר, חתנו, הרבי מלובביץ', מילא את מקומו. אברהם המשיך להגיע לרבי בשתי ההזדמנויות הקבועות. שלוש שנים אח"כ, בהתוודות י"ט כסלו, אותו אברהם עמד בקצה, וקרוב להתחלת ההתוודות הרבי סימן לו באצבעו שיבוא. הם דיברו בשפה לא מזוהה, ולבסוף אברהם חזר למקומו. בסוף ההתוודות, הוא בא ממקומו לרבי, מסר לו מפתחות ואמר לו ביידיש: "רבי, אני מסכים. אתה בעל הבית". הרבי הגביה את המפתחות טפח ואמר: "אני נותן לך לעבוד בחנות, לשה ימים בשבוע בלבד". ר' יואל כהן אמר על כך, שאם אותו בחור לא היה עומד על כך שלא ידברו עם אותו אברהם, הוא היה יכול לעזוב לגמרי. בזכות אותו בחור, הוא חזר.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לגאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

ריבוננו של עולם יודע מה הוא עושה.

קורא קבוע

חיים עד העולם

למרות שזה נראה כך, מסירות הנפש לא מכבה את שלהבת החיים. היא מלבה אותה.

בפרשה יש שבע מכות. לפני שנדבר על אחת מהן, נקפוץ לרגע לבקעת דורא בבבל, כאלף שנים מאוחר יותר. נבוכדנצר מקים צלם זהב ומצווה להשתחוות לו. מי שלא ישתחוה, גוזר על עצמו גזר דין מוות.

שלושה לא השתחוו. שלושה שרים שהחליטו שלחיות - זה לא הכל בחיים. חנניה, מישאל ועזריה מסרו את נפשם על קידוש השם ולא התכופפו בפני צו נבוכדנצר.

הגמרא (פסחים נג, ב) מספרת לנו מהיכן למדו חנניה, מישאל ועזריה למסור את חייהם ולא להשתחוות לצלם: מהצפרדעים.

במכה השניה בפרשה הצפרדעים התמסרו מסירות מוחלטת למילוי דבר ה'. הן נכנסו לכל מקום אפשרי, וגם למקומות לא אפשריים. גם לתנורים הן הגיעו. הן היו מוכנות למות באש בכדי למלא את שליחות ה'. מהן למדו חנניה, מישאל ועזריה.

כשחושבים לרגע על מצוות מסירות הנפש, יש בה לכאורה עניין לא מובן: מילא להקריב הכל בחיים - אפשר. נמשיך בחיים הלאה בלי זה. נקריב משהו כדי לזכות בדבר משמעותי יותר. כל החיים שלנו מלאים בבחירות שבהן אנו מוותרים על דבר בשביל דבר אחר. אבל להקריב את החיים עצמם?!

ננסה להסביר את התמיהה ע"י תרגומה לשחמטית: שחקן יעשה בחכמה אם יותר על מלכה כדי להפיל לשני מלך, אך איזה שחקן יותר על המלך שלו? באותו רגע הוא הפסיד!

התשובה היא, שהחיים שלנו לא מצטמצמים רק להמשך קיומנו כאן. עצם הקיום הוא חלק מהם, אבל הם כוללים יותר ממנו. החיים שלנו הם ביטוי הרעיון שלנו.

כל אדם (וכל בריה אחרת) מבטא בעולם רעיון מסוים. עצם קיומו כאן הוא רמה אחת של חייו, מימוש הרעיון בהתנהגותו הוא רמה גבוהה יותר, ויש עוד רמות. כשצפרדעי מצרים מסרו את נפשן על קיום רצון ה', הן זכו למשהו שעולה על עצם המשך חייהן.

גם הרמה הבסיסית של החיים, עצם הקיום, היא דבר עליון. פיקוח נפש דוחה את כל התורה כמעט (חוץ משלוש עבירות שפוגעות בעומק ובעצם החיים שלנו או של אחרים).

אנו משתדלים "לחיות על קידוש ה'" - לחיות את הערכים שלנו. כשנוצר מצב קיצון הדרש מסירות נפש, הרעיונות הגדולים אותם חי האדם מביאים אותו לוותר על המשך חייו למענם. כי הם באמת גדולים יותר.

חייל שמתגייע לצה"ל מודיע שהוא מוכן למסור את חייו למען עם ישראל. חייו הפרטיים חשובים מאוד, אולם בפנים הוא חש שחיי האומה גדולים יותר. הם החיים שלו.

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנשון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmaroo@gmail.com
www.shabat.022.co.il

מוצאי שב"צ

